

в. „Плевенски Гласъ“

излиза всѣка недѣля сутринта.

Цѣната на вѣстника е за въ България:

За година 8 лева

„ шестъ мѣсеца 4 „

За въ странство:

За година 10 лева

„ шестъ мѣсеца 5 „

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТОТИНКИ

ПЛЕВЕНСКИ ГЛАСЪ

ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

Всичко, що се отнася до вѣстника, испраца въ Администрацията, която се намира въ Хотелъ „България“.

За частни обявления се плаща по 3 ст. на дума въ последнитъ страници, а на първа—по 5 ст. За обявления на Г. Служебнитъ Пристапи по 3 ст. за два нания. Стойността за всѣко ние се внася въ администрацията рѣсниска.

За пара за абонаментъ, дописки, вѣстници и пр. се испращатъ въ администрацията.

КОЙ Е ВИНОВНИКЪ?

Всичкиѣ дѣйствия на нинѣвластвуѣщитѣ носѣжтъ отпечатѣка на беззакония, края на които често свършва съ проливание невинната крѣвъ на българскитѣ избиратели. Това е вече неопровержимъ фактъ. И ние не единъ пѣтъ сме имали случая да указваме на факти отъ подобно естество. Ако прослѣдимъ изборнитѣ дѣйствия отъ Априлий мѣсець насамъ, ние ще срѣцнемъ на пѣтя си такива факти, които покрѣпватъ душата и нѣ довеждатъ до пълно възмущение. Честото повтаряние на тия дѣйствия, които не можѣтъ да носѣжтъ друго прозвище, освѣнъ това, което се дава на дѣйствия, които иматъ за цѣль да лишѣтъ човѣка отъ животъ или отъ имотъ — разбойническитѣ, застави българскитѣ граждани да гледатъ на своитѣ натрапени управници, като на истински разбойници. Ако закона наказва тия, които алчността за кражба, или ненавистта заставлява да нараматъ пушката и да проливатъ крѣвта на извѣстни лица, съ цѣль да ги ограбѣтъ, този сѣщия законъ се оказва безсиленъ да накаже тия злодеи, които подъ булото на законитѣ и въ името на нѣкаква си либерална партия проливатъ крѣвта на българскитѣ граждани, съ сѣщата цѣль. Да правиме нѣкакво различие между двѣтъ тия дѣйствия — не можемъ, защото и въ двата случая цѣльта е еднаква. Разбойника убива, за да ограби и днешното правителство пролива крѣвта на българскитѣ избиратели съ сѣщата цѣль: да грабне и прѣдаде всичкитѣ изборни учреждения въ рѣцѣтъ на разбойницѣтъ, катилитѣ, нехранимайковцитѣ, за да грабѣжтъ догдѣто можѣтъ. Слѣдователно, ако тия, които лишаватъ хората отъ животъ, за да ги ограбѣжтъ, носѣжтъ прозвището разбойници и всѣки съ отвращава отъ тѣхъ, тогава съ какво друго име да нарѣчемъ сѣщитѣ дѣйствия на правителството на Грековъ—Радославова, които иматъ за прицѣлна точка — грабѣжтъ? Разбойника извършва тия прѣстѣпни дѣяния, като избѣгва тѣтателно общението съ лица, близкостоящи до властѣта и старателно укрива уликиѣ на прѣстѣпленieto си, когато органиѣ на днешното правителство извършватъ тия прѣстѣпления прѣдъ очитѣ на стотини или хиляди зрители и подъ защитата на самата властѣ, а по нѣкога и подкрѣпата на войската. Първитѣ се прѣслѣдватъ и отъ властѣта и отъ законитѣ, а вторитѣ? Съ горѣстъ на душата си трѣбва да признаемъ факта, че произволитѣ на днешнитѣ ни дворцови управници стоѣжтъ по-горѣ отъ всичкитѣ закони, и последнитѣ се указватъ безсилни. А всичко това иди да ни убѣди, че термина разбойнически, не може напълно да охарактеризира дѣйствията на днешнитѣ дворцови управници.

Че всичкитѣ дѣйствия на днешния режимъ носѣжтъ отпечатѣкътъ на разбойнически, лѣсно можемъ да се убѣдимъ, като прослѣдимъ крѣввитѣ избори на 25 Априлий, на 9 Май, 1 Августъ и 8 й Августъ. За да избере за прѣдставители свои креатюри, властѣта на 25 Априлий стрѣля и изби съ десетки избиратели въ Чирпанъ, Т. Пазарджикъ, Плевенъ, Търново—сейменъ и другадѣ. А тия сѣщитѣ полицейски избраници подпомогнахъ княжескитѣ министри въ помоганията имъ да продажѣтъ България да нѣколко нѣмско-еврейски банки, за да нолучѣтъ общанитѣ отъ банкитѣ парични пѣзнаграждения и комисионни. На 9 Май употреби сѣщитѣ мѣрки, за да избере за общински сѣвѣтници свои креатюри и ги оостави на чело на общинскитѣ управления,

за да грабѣжтъ и распиляватъ безнаказано общинскитѣ приходи. На 1-й и 8-й Августъ властѣта употреби сѣщитѣ мѣрки, за да постигне сѣщитѣ резултати. И ние имаме сѣщитѣ крѣввити драми въ Вратца, Видинъ, Кюстендилъ, Разградъ и другадѣ. Въ рѣдотѣ на разбойницѣтъ шайкаджии ние виждаме размѣсени и служителитѣ на полицията — стражаритѣ, — които, ужъ, трѣбва да пазѣжтъ общественитѣ рѣдѣ. Изброенитѣ случаи най ясно ни квалифициратъ отъ каква стойностъ сѣ дѣйствията на властѣта при всичкитѣ иабори, а така сѣщо истѣкватъ на лице и подбодителната причина — домогванията за грабежъ.

При приспособляването на тия мѣрки нинѣ властвуѣщитѣ въ своето партизанско заслѣпление изгубиха изъ прѣдъ видъ и най-цѣнното за всѣки българинъ — достолюбието на държавата ни. Съ тѣхъ България се прѣдстави въ очитѣ на цѣлий образованъ свѣтъ за страна, гдѣто дивитѣ инстинкти, въ всѣко врѣме, намиратъ просторъ за дѣйствие и че България е страната, гдѣто е немислимъ никакъвъ прогресъ.

За да достигне България до това ниско дереже, истинския виновникъ е държавний глава. Да твърдимъ това имаме много основания, между които на бърза рѣчка ще поставимъ неговата индиферентностъ къмъ хилядитѣ оплаквания на бититѣ, раненитѣ и прѣслѣдванитѣ български граждани прѣди и послѣ всѣки изборъ; неговата агитация за приеманieto на сѣсипителнитѣ догворори за конверсионни заемъ и прѣдаване на нашитѣ желѣзници въ чужда експлоатация, гдѣто сѣж замѣсени интереситѣ на майка му и братъ му; оставянieto България въ пълния произволъ на своитѣ любимци срѣщу една сума отъ 250,000 л. народни пари, за да прави кефъ по банитѣ изъ Европа съ мѣсеци и пр. и пр.

И днесъ, когато честѣта на нашата държава е компрометирана; когато кредитѣ ни е сѣвършено подбитъ; когато участѣта на нашитѣ сѣнародници въ Македония е харирана срѣщу едни ордени; когато въ отечеството ни владѣе пълна анархия; когато живота на всѣки гражданинъ се намира въ пълния произволъ на шайкитѣ и стражаритѣ; когато невинната крѣвъ на българскитѣ избиратели се пролива изъ улициѣ, само защото се усмиватъ да упражнѣжтъ суверенното си право, гдѣ е нашия князь, какво прави и интересува ли се той за участѣта на българскитѣ граждани, крѣвта на които се лѣе отъ неговитѣ управници? Ние се намираме въ затруднение да отговоримъ на тия въпроси, обаче, ако сѣдимъ по недалечното минѣло отъ 18 Януарий н. г. насамъ, имаме основания да кажемъ, че неговитѣ лични интереси и капризи стоѣжтъ по-горѣ отъ крѣвта на българскитѣ данѣкоплатци и проливането на тая крѣвъ ни най малко не го интересува. Това е крайно отъ наша страна, но това нидиктува справедливостѣта и поражаѣщитѣ факти, които сѣ силно очибѣжѣщи. А тая неправда, тая жестока игра, която княза и неговитѣ министри игражѣтъ, не прилича на друго, освѣнъ на ношно самодивско хоро, което утрениитѣ зари распрѣсватъ, унищожаватъ. Народното сѣзнание е пробудено, сѣживѣно. И всичко що дрѣмеше до сега се пробуди. Всичко почна да мисли, да се вълнува, да милѣе за потѣпканиѣ човѣшки правдини и човѣшка свобода. А това не трѣбва да губи изъ прѣдъ видъ и нашия князь, ако иска трона му да бѣде крѣпѣкъ.

Това народно свѣстяване, тая жива заинтересованностъ въ борбата срѣщу узурпа-

торитѣ, има значение не само за народа ни, но и за княза. Той трѣбва да разбере, че участѣта на нашия народъ не трѣбва да се довежда до окаивание, когато и търѣвнието ще бѣде исчерпано. Нашия народъ слѣдъ дългитѣ борби за освобождението си, слѣдъ пролѣтата крѣвъ на толкова руски и български синове за неговото освобождение, слѣдъ прѣкаранитѣ толкова тежки испитания, очаква по свѣтли дати, по честити дни. Това княза трѣбва да види; трѣбва да узнае Когато стане кѣсно и злото неоправимо, никой не ще бѣде въ положение да му помогне, още повече лица, като днешнитѣ управници, оплоти отъ всѣки честенъ и порядѣченъ гражданинъ.

ГРАДСКИЙ КАНАЛЪ.

Нашитѣ общински управници, още не поели властѣта въ рѣцѣтъ си, и развихъ такава усиленна енергия, щото човѣкъ би помислилъ, че за бѣжѣщитѣ тѣхни замѣстници, нищо не ще остане да вършатъ. При такава бързина всѣки очакваше нѣщо, обаче, и до днесъ, нищо не се направи. Това иди да ни увѣри, че тая енергия е била една безсѣвѣстна агитация, каквито бѣхъ и другитѣ шапурми за прѣкарване вода въ горни Плевенъ и усилване водата на Тученишката бара. Въ два три мѣсеца минѣхъ се изборитѣ и всичко се забрави, съ исклучение на канала за водата отъ чушмитѣ, който иѣе отъ два мѣсеца насамъ и за направата на когото ще се похарчатъ повече отъ десетъ хиляди лева, безъ да може да послужи за цѣльта.

Ние още на врѣмето си казахме, че направата на тоя каналъ е безмисленна, и че тука не се гони друга цѣль, освѣнъ да се сѣздаде възможностъ да се поддържатъ шайкитѣ и да има отгдѣ да име се исплаща. Нашитѣ думи почти се оправдаватъ.

Кметството ни отдаде по доброволно сѣгласение ископването на тоя каналъ, който почва отъ Червенковата чушма и стига до моста на Съръ пазаръ. Цѣлата дължина на тоя каналъ е повече отъ единъ километръ. Само ископването е отдадено по 2-40 лева кубическия метръ. Дълбочината въ различни мѣста на града е различна. Ископването се свърши още прѣди мѣсець врѣме и всѣки очакваше да се почне изидването му, като се употреби за слѣпяването на камѣнетѣ, ако не хидравлическа варъ, то поне обикновенна варъ. Но когато се употреби суха зидария само на 50 сантиметра дълбочина и широчината се стѣсни само на 50 сантиметра, тогава всички се очудихъ на тая безмисленна направа. Работата се свърши, изидването станѣ съ камѣнетѣ отъ сѣборения дуваръ на църквата „св. Николай“, но и до днесъ трапизмата зѣжѣтъ. Само на едно протежание отъ около 200—300 метра, при самото начало, канала биде покритъ съ плочи и засипанъ съ прѣстъ. За тая цѣль се употребихъ голѣми продълговати недѣлани камѣне, а праздинитѣ по между камѣнетѣ се запълнихъ съ по малки камѣне и така нарѣденитѣ камѣне се засипахъ съ прѣстъ, който измежду праздинитѣ испълни канала. Кметството и градския инженеръ бѣхъ увѣрени, че като се стѣжче горнята прѣстъ, ще се испълнѣжтъ добрѣ праздинитѣ и прѣстъта ще прѣстане да пълне канала прѣвъ праздинитѣ, а влѣзлата прѣстъ ще се изнесе полѣка-лека на вѣнъ отъ водата. Обаче, скоро се указа, че тая кѣщна смѣтка не е била права. Трѣбваше само единъ тридневенъ дѣждъ, за да се докаже, че нито общинското управление е знаело кадѣ прѣска паратъ, нито пѣкъ инженера, какво върши.

Тридневнитѣ проливни дѣждове пробихъ прѣвъ праздинитѣ и всичката прѣстъ прѣвъ тѣхъ сѣвѣмъ испълни канала, а частъ отъ прѣстъта биде изнесена.

Лопата направа лѣсна. По останѣлата непокрита дължина на канала, каменната суха зидария се сѣбори и направата почти на петата

часть от дължината на цѣлия каналъ трѣбва на нова смѣтка да се зида. Отъ изсхвърлената прѣстъ се образува непроходима калъ. Така щото, вмѣсто проектираното добро, се направи едно зло.

Ние сме увѣрени, че при направата на тоя каналъ общинското управление не е имало прѣдъ видъ никакви други цѣли, освѣнъ да урѣди единъ фондъ за поддържанieto на шайкитѣ, обаче не можемъ да си обяснимъ ролята на градския инженеръ. Направата на тоя каналъ по такъвъ начинъ, по какъвто се прави, е очевидно немисленна работа, за която ще се похарчатъ повече отъ 10 хиляди лева грѣшни градски пари, безъ да се направи нѣщо. Защото, ако не бѣхъ тия дѣждове сега, то наесенъ, когато цѣлий каналъ щѣше да бѣде свършенъ, това щѣше пакъ да стане. Тука не се иска нито много голѣмъ умъ, нито пѣкъ инженерски познания, за да се разбере, че направата на единъ каналъ по такъвъ примѣтителенъ начинъ въ една улица, прѣвъ която въ дѣждовно врѣме тѣче водата изъ всичкитѣ улици на по голѣмата часть отъ града, е немислено и глупаво дѣло. Ние допускаме, че или свѣтитѣ на инженера не сж взети въ внимание, или и тоя, по партизански внушения, прѣдъ видъ цѣльта, която се гони, е допустилъ да се извърше направата на тоя каналъ по такъвъ начинъ, безъ да мисли за послѣдствитѣ. Ако послѣдното е вѣрно, тогава градски инженеръ е допустилъ да се направи една немисленна работа, за която ще отидатъ на вѣтъра толкова пари, съ които градски свѣтъ прѣспокойно би поддържалъ още сто души шайкаджии, за да застави гражданетѣ да напустатъ не дюкениѣ си, а и родния си градъ. А такава грѣшка е съ нищо неизвиняема. Тя прѣдполага пълно партизанско заслѣпление.

Да допустимъ, че канала за тая година остана неповрѣденъ. Идущата година ще се шоссира и улицата. Тогава при едни не само силни дѣждове, но и при обикновенни, кждѣ ще тѣче водата, която отъ околнитѣ улици се втича въ тая улица? На ли ще тѣче по шосето! Каква полза отъ тоя каналъ, когато водата, по нѣколко пѣти прѣвъ годината ще постила шосето съ утайки по на нѣколко сантиметра, а на нѣкой мѣста ще изнася и насапа? При това въ година врѣме ~~само~~ канала, който има 50 сантиметра височина и такава сѣщо широчина, ще се запуши. Какъ ще става исушаванieto му, когато той е направенъ прѣвъ самата срѣда на улицата? За да се исушава, на-ли ще трѣбва да се разваля и самото шосе, догдѣто единъ день свѣсѣмъ се изостави и самия каналъ? Кое тука е обмислено и какви съображения сж вземани прѣдъ видъ, ние бихме желали да знаемъ. За да се избѣгне тинята и вонята, която се образува отъ постоянното течение на водата отъ чушмитѣ, можеше да се постѣни по другъ много по рационаленъ начинъ, какъвто и лица, които не притежаватъ инженерско образование бихъ посвѣтвали, щомъ канала нѣма да се прави поне на единъ метръ и 20 или 30 сантиметра височина и такава широчина, за да може да се извършва лѣсно и прѣчиствание-

то му. Срѣдството е лѣсно и не се искатъ никакви сумми.

Най напрѣдъ трѣбваше да се уредолира улицата, да се постеле съ калдарѣмъ или шоссира и отъ двѣтѣ ѣ страни да се направятъ широки и по дълбоки канали (улицы), въ които да тече не само водата отъ чушмитѣ, но и отъ улицитѣ въ дѣждовно врѣме. Съ тия пари, които сега се харчатъ на вѣтъра за единъ каналъ безъ полза и значение, щѣше да се постеле поне половината отъ тая улица съ шосе, ако не и цѣлата.

Питае ние, кой отъ тия два начина е по удобенъ и по евтенъ за града, когато и въ двата случая водата въ дѣждовно врѣме ще тече по повърхността на улицата? Ние сме положително увѣрени, че показанieto отъ насъ начинъ е по удобенъ, по евтенъ и по приспособимъ, защото съ направата отъ двѣтѣ страни на шосето широки и по дълбоки канали (улицы) ще се прѣбира не само водата отъ чушмитѣ, но и оная, която се стича отъ околнитѣ улици въ тая въ дѣждовно врѣме. А и широчината на улицата, която е 14 или 16 метра широка, допуска възможността на улици отъ по 1 м. широчина. А сега, както се прави канала, хвърлятъ се повече отъ десетъ хиляди лева безцѣлно въ земята, безъ да се постигне нѣщо.

Слѣдъ всичко това лека гражданетѣ още единъ пѣтъ се увѣрять, че сегашното кметство, избрано отъ циганитѣ и шайкитѣ, не само ченѣщо ползѣно не ще направи за града, но ще распилѣ общинскитѣ пари, безъ полза. А всичко това ни навожда на мисълта, че днешнитѣ ни настрадали градски управници вършатъ всичко, за да има отгдѣ да удриятъ гешевти.

Ще имаме случай да се повърнемъ още единъ пѣтъ по тоя въпросъ, който е отъ не малко значение за градѣтъ ни.

За евреитѣ

И други пѣтъ сме имали случая да спомнемъ за нечестнитѣ срѣдства, съ които си служатъ евреитѣ, за да съсипятъ чрѣвъ една нечестна конкуренция търговцитѣ българи. За да се уясни още повече тоя въпросъ и се разбере, колко не вѣжеството на много българки и българи подпомага заклетитѣ врагове на българитѣ—евреитѣ, въ тѣхнитѣ стрѣмления да онияжатъ съперницитѣ си, ние ще си позволимъ нѣкои разяснения, които отъ прѣвъ поглѣдъ ще се покажатъ за всички правдоподобни.

Поговорката, че когато двама се каратъ третия печели, тука има най-добро свое приложение. Нейното значение почва да се съзнава отъ мнозина, нѣ още нищо не е направено, за да се попрѣчи на тоя трети въ неговитѣ вѣдни домогвания.

Партизанството е раздѣлило града ни и търговцитѣ на вражебно настроени лагери. И всѣки единъ членъ отъ едина лагеръ прави всичко, не се спира и прѣдъ най крайнитѣ мѣрки, за да попрѣчи на единъ членъ отъ противния лагеръ. И тая борба се води съ такова ожесточение, щото и женитѣ се правятъ съучастници на тая борба.

кочимъ и обстоятелствата, които сж прѣдизвикали почерняването и ще разгледаме само тия дѣлния, които сж непосредствено прѣдъ насъ.

Тукъ ние съзираме слѣди отъ борба съ единъ съперникъ, доста опасенъ и влиятеленъ. Обстоятелствата се усмихватъ и щастieto е всецѣло на страната на нашия обектъ. Той тържествува своята побѣда и демонски се подсмива, защото съперникътъ е унищоженъ и безвѣденъ вече. Тая побѣда прави промѣни и въ политическитѣ възрѣния, защото натурата е капризна, нервозна и лѣсно възприемчива. Умразата и ненавистъта къмъ Освободителката на България се прѣвърщатъ въ пълна привѣрзаностъ. Подъ влиянието на тия чувства нашия обектъ открито ратува срѣщу тираниѣ на отечеството ни, като отива до тамъ, щото се отказва да спомѣнува и името на новия князь, защото такава е заповѣдта.

Врѣмената текатъ, постоянството не изчезва. Настава пълненъ прѣвратъ въ политиката, тираниа е обезсиленъ и нашия обектъ тържествува; заедно съ другитѣ, защото идеята, на която и той съчувствува, е господствуващата. Всичкитѣ послѣдователи на тираниа ставатъ въ очитѣ на нашия герой подъ черното расо-пигмеи, нищожни твари. Жилото на тия пигмеи го ужилва веднѣжъ дваждъ доста чувствителничко и нашия обектъ излива на всѣкъдѣ своята злъчъ по тѣхния адресъ. Най сквернитѣ и цинични думи иматъ мѣсто въ него-

Тоя антагонизмъ, тая наша неразбранщина е причината, гдѣто у занаятчиитѣ, манефактуражнитѣ отъ день на день се чувствува застой и никакъвъ оборотъ. Отъ тия гонения и ожесточени прѣследвания, тѣй да се изразимъ, отъ тая ожесточена борба, която водимъ ние българетѣ, се ползуватъ евреитѣ, която още повече ни настройватъ едни къмъ други, като даватъ и своята материална и морална подкрѣпа на по буйнитѣ партизани, за да усилятъ враждата и страститѣ взематъ връхъ надъ расхѣдѣтъ, за да могатъ да извлекатъ тия ползи, които сж проектирали по рано и къмъ достиганieto на които се стрѣмьтъ. Да вземемъ на пр. Меюхасъ Леви, Менахемъ, Соломонъ и др. и видимъ какво вършатъ. Ние вземаме тѣхъ за примѣръ, защото тѣ сж лицата, които поддържатъ и подпомагатъ всичкитѣ евреи въ града ни. Тѣ даватъ своята подкрѣпа на стамболиститѣ и ги ожесточаватъ срѣщу тѣхнитѣ противници, защото интереса така имъ диктува. Въ рѣдоветѣ на стамболиститѣ не се числятъ нито еснафитѣ, нито земледѣлцитѣ, нито манифактурджитѣ. И ако има нѣкой, то сж нѣколко единици, общото число на които не надминаватъ цифрата десетъ. За да напакуватъ на еснафитѣ, евреитѣ поддържатъ и усилятъ умразата, като подпомагатъ и материално страната на стамболиститѣ подъ прѣдлогъ на лични симпатии. И съ това тѣ успѣватъ, защото при размѣритѣ, които е вземала борбата, женитѣ на евреитѣ, а и тѣхнитѣ приятелки, познати и пр. сж постояннитѣ мюшери на еврейскитѣ гнилежи. Въ дюкяна на българина не се стѣва, защото е отъ еди коя си партия, за това хайде на евреитѣ. И трѣбва да си го признаеме, че у нашитѣ г-жи, госпожици, пѣкъ и г-да националното чувство е отстъпило мѣстото си на ината, който управлява страститѣ, нѣ не и расхѣдѣтъ. Това, което се казва **братолюбие**, за българитѣ е изгубило всѣко значение, защото партизанската злоба е вземала надмощие. Отвращението на българк. и българитѣ къмъ евреитѣ бѣше по-голѣмо прѣди освободителната война и нѣколко години по послѣ, защото братолюбieto свѣрваше всички въ едно и народното честолубие не имъ позволяваше да прѣскачатъ дюкяна на българина и отидатъ да наваруватъ отъ еврейна, когато считахъ заклетъ врагъ на православието и националността ни. И вмѣсто тая умраза, къмъ паразититѣ евреи да се усили поди влиянието на криворазбиранията цивилизация се прѣобрѣна въ цѣла привѣрзаностъ. Нашитѣ интелегентни дами, които трѣбва да бѣдатъ първитѣ апостолки и проповѣдници срѣщу евреитѣ, сж сжщитѣ, които ставатъ отъ Съръ-Пазаръ и като заминаватъ толкова манифактурни магазини, въ които има много пѣти повече отбрани и добри стоки, отиватъ на евреитѣ и тамъ оставатъ своитѣ пари, за едни гнилежи, които българина търговецъ би се срамувалъ, не да ги прѣпорѣча, нѣ и да имъ покаже. Нѣкой еврейниъ умишлено ще да фалира, защото гнилежитѣ му не струватъ пари, веднага стоката му се распродава въ нашия градъ, като ефтена стока. И ние ще намѣрите, не само купувачи, нѣ и купувачки, отъ всички съсловия. А това става, защото ние лѣсно се повѣждаме по лѣжливитѣ реклами на нѣкои и

ва рѣчникъ, който се растворя прѣдъ публиката на всѣко мѣсто, *идѣже бо еста два или три собрани во име его.*

Повторното ужилване е доста чувствително. Рѣчника на циничнитѣ думи се указва безсиленъ. Нашия обектъ прѣвива вратъ, прѣкланя глава прѣдъ неумолимата сѣдба, прѣвива колѣнитѣ, прѣближава се полегка-легка къмъ осѣтъ и чрѣвъ посрѣдството на приближени лица, всичко се изглажда и обидитѣ се забравятъ. Зеръ на злото не трѣбва да се отврѣща съ зло, макаръ че евангелието казва: *збѣъ за збѣъ*. Враждата изчезва, настава врѣмето на най приятелскитѣ срѣщи и събѣседуване на механата близо до домѣтъ на нашия обектъ. Съ нѣколко почерпвания минжлото се изглажда изъ паметта на всички и отъ тия довчераши непримѣрими врагове се образува не-раздѣлна тройца. Става цѣло метаморфозированье въ мислитѣ и убѣжденията. За идеи не говоримъ, защото нашия обектъ е чуждъ за такива. Него блазни златний телець. Зеръ съ пари въ рай, безъ пари покрай. А нему Господъ е далъ дѣчица, пѣкъ и за тѣхъ трѣбва да се попрѣката, пѣкъ и за старини трѣбватъ. Малко го е грижа него, какво щѣли да говорятъ тѣзи или онѣзи. Съ опаснитѣ елементи той е въ компромисъ, а отъ безопаснитѣ него не го е еня. И отъ кого друго ще се пази? Ножа е въ неговата рѣка,

ПОДЛИСТНИКЪ

Какво се крие понѣкога подъ расото.

Такъвъ е свѣта; всичко е прѣходно. Това що се гнѣзди днесъ въ душата, отстъпва мѣстото си на нови впечатления, на нови мисли, на нови тревоги. Днесъ чувствувашъ едно, утрѣ друго. Днесъ се гнѣвишъ на едни, че изсипали купъ гнусотии по адреса ти, а утрѣ отъ тѣхъ по добри нѣма. Такава е човѣшката природа на слабохарактернитѣ и лѣсновъзбуждащитѣ се натура. Такъвъ е нашия обектъ, въ душата на когото ще се поровимъ, за да видимъ, какви адски планове, какви мерзки замисли се криятъ тамъ, макаръ че обекта ни носи расо и е нѣщо като, какъ да го нарѣчемъ, и ние не знаемъ, но ней се де, ходжа. Разнитѣ режими у насъ, разнитѣ промѣни въ общественния строй, не сж минавали, безъ да оставятъ нѣкакви слѣди въ тая черна душа, която се прѣкрива задъ едно черно расо. Тия, които днесъ сж добри, утрѣ ставатъ най-лошитѣ, защото обстоятелствата се мѣняватъ, а заедно съ тѣхъ впечатленията и симпатитѣ на нашия обектъ.

Ние ще се постарамъ да прѣскочимъ врѣмената на бѣганиято въ Румѣния, защото лѣвата половина благоволила да завие друго съ съпружеската завивка, а така сѣщо странствуванията и възвръщанията въ родното огнище. Ние ще прѣс-

други, и защото не сме навикнали да уважаваме своите, да върваме въ тяхната искреност и защото липсва съединителната жица, която дава и богатството — **братолюбие**.

Да си послужимъ съ примѣри.

Въ града ни има стотини къщи евреи. Знаели нѣкой бакалинъ българинъ да е стѣпналъ еврейнъ въ дюкена му, за да купи нѣщо. Може ли ни се укава поне на една еврейка, която да е купила два метра платъ отъ дюкена на нѣкой българинъ манифактурджия? Никой не би могълъ да ни укаже на такъвъ случай, защото помежду еврейтѣ съществува братолюбие, макаръ че и тѣ се дѣлятъ на партии по църковното си и училищно урѣждане и защото всички считатъ, че ще сторятъ най-големия грѣхъ, ако купятъ нѣщо отъ българинъ. Даже и хлѣбъ отъ фурната не купуватъ. Ако нѣкому стане нужда за единъ хлѣбъ, той ще отиде при бакалина еврейнъ да си купи, за да спечели пакъ еврейнъ отъ тая продажба, а не фурниджията. И това се прави само затова, защото бакалина еврейнъ ще купи десетъ хлѣба и ще има остатѣлка на десетѣхъ единъ. Тая смѣтка никой българинъ или българка не би направилъ нѣ еврейтѣ го правятъ. Ако еврейтѣ или еврейкитѣ не стѣпватъ въ дюкена на българина, само и само да даждъ на еврейна и най-малката печалба, нѣма за българкитѣ нѣма достатъчно български манифактурни магазини, за да не стѣпатъ въ дюкенитѣ на тия, които петъ пѣти въ годината се прѣчестватъ съ кръвта на невиннитѣ български дѣца! Немъ обичта къмъ своето и привързаността къмъ националността е по силно развито у чадата на Хама — у еврейтѣ! Немъ у българката не може да се развие чувството на самосъхранение и привързаностъ къмъ националността ни? Ако еврейтѣ мразатъ всичко българско и самитѣ българи, немъ българитѣ не могатъ да отплатятъ съ същата монета? Да допусаме противното, не можемъ, защото достатъчно е само единъ потикъ и ние ще видимъ, че българката ще почне да уважава и защитава своитѣ си, повече отъ еврейката. А такъвъ потикъ е липсвалъ до сега.

Много такива примѣри бѣхмъ могли да наведемъ за доказателство, обаче ние ще се погрижеме да видимъ, какъ се крие причината на злото и кой е цѣра на това зло.

Смѣта.

МѢСТНИ НОВИНИ

— Научаваме се, че прѣзъ текущия лѣтенъ сезонъ Вършецката минерална баня, която е единствената въ Сѣверна България, имала многобройни посѣтители, едни отъ които отивали да се цѣрятъ отъ ревматизма, очни болѣсти и разни подкожни, накожни и вътрѣшни болѣсти, а други — за да се ползватъ отъ прохладния Вършецки климатъ и чудесната българска вода и прѣлеститѣ на природата, съ които тѣй щедро е надаренъ този кѣтъ на милото ни отечество, многообещающъ за бѣдния прогресъ на медоцѣлския ни култъ, Узнаваме още, че банитѣ биле отдадени на нѣкой си наемателъ за извѣс-

пѣкъ и дало Господъ, та и благоволение не липсва. Всичко е нарѣдъ.

Врѣмето тече неусѣтно, днитѣ единъ слѣдъ другъ се губятъ въ вѣчността, а заедно съ това се поскѣтва и нѣщичко. На тогава ще се направи малко прѣчка, на друго ще се рече: „**не може**“ и слѣдъ като се поистуди ржката, всичко става възможно и едно кафе и една ракия биле се поднасятъ. Най послѣ щастieto се усмихва и на цѣлото семейство. Явява се кандидатъ и не току какъвъ-да е, а нѣщо особено — консулъ. Отъ скѣтаничкото половината напълня джеба на зет-лето, защото не така евтино се живѣе въ европейска столица, пѣкъ и достоѣнието не позволява за по скромнъ животъ. Другата половина отива по други разности за едно специално образование. А отъ това не улесня на душата на нашия обектъ. Даденото е доста чувствително и не така лѣсно скѣтано, но нейсе, здравие да е, друго ще се навакса. И ето още по голѣма жажда за ново мѣчи душата и ж отива отъ молитвитѣ. За растуха по чести срѣщи съ опаснитѣ елементи и още по братски рѣчи и шушукания, а по голѣмъ носъ на нуждащитѣ се. Кой имъ е кривъ? Отъ друго ходатайство нашия обектъ не иска да знае. „Да си е прибирала политѣ“, каже той и си замине, безъ да дочуе останалото и бърза да развѣни двѣ лакрдии съ побратимитѣ.

Но пуститѣ му обстоятелства не оставатъ

тенъ срокъ, но Правителството било взело грижата си за благоустройството на тѣзи бани, като ассигнувало за тази цѣль извѣстна сума, отъ която до сега е отпуснато само 25,000 л. Вършечане, като видѣли, че дошла комиссия, която нарушила контракта имъ съ наемателя, напакостила на общественния имъ интересъ, като запечатила банята подъ прѣдлогъ, че ужъ тя угрожавала съ опасностъ на посѣтителитѣ, избрали депутация, която се прѣдставила прѣдъ респективната властъ и сполучила да отвори банята за прѣзъ този сезонъ, за да работи за селското имъ училище. Знаемъ още, че планирането на банитѣ, както и подготвителнитѣ за прѣустройство то имъ работи сж възложени за извършване по домакински начинъ (?) на единъ инженеръ, който до сега е разходвалъ вече 15000 лева и сега стои безъ работа, понеже не му се доставяло материалъ за канализирането на р. Бутня, която при всѣко наводнение може да гхтне и завлече банята. Вършечане още не знаятъ за бѣдния планъ на отчужданията, които правителството тъкми да направи, па и мѣчно могатъ да повѣрватъ, какъ може да се пристѣпи безъ планъ къмъ изпълнение на извѣстна работа, ако въ този случай нѣматъ прѣстъ силнитѣ на деня, нѣ който види се, че мѣчно се върва, че Вършечане нече забавятъ да имъ турятъ подъ носа закона за благоустройството на населенитѣ мѣста въ княжеството. Прочее, по този въпросъ ще се повърнемъ пакъ.

— В. „Новъ Вѣкъ“ или по добръ редактора му И. Миларовъ, като описва идването си въ Плъвенъ, заедно съ другитѣ Софийски граждани, не може да не искажи яда си на хора отъ Слав. Босѣда, който не е пѣлъ дитѣ много български, а само немски и руски, а при това укорява режисѣра му Г. Николаевъ, че не билъ съобразителенъ, а най-главното, че сжщия хоръ, не билъ изпълнилъ глумитѣ прицѣвки на Попова и Юрданова, за да иди на Гривница. Какво е станало, не искаме да знаемъ и ние бихме укорили този хоръ, ако той бѣше длѣженъ това да направи. Но когато знаемъ, че той е дошелъ на свѣй срѣдства, когато безплатно дошли Миларовъ, който иде да хвали ония, които му даватъ безплатенъ билтъ и го опояватъ съ избинското вино до забравяние, не може да се съгласимъ, а още повече, когато хорътъ билъ искалъ да прави панахида при паметника, а търновското цигуларче не се съгласявало защото го било **страхъ**. Ако не бѣше този страхъ, а ако не бѣше се распѣвалъ вечерта и пияния Табаковъ срѣщу хора, не ще съмѣняме, че и хора щѣше съ удоволствие да извърши всичко, но да си налага волята единъ Юрдановъ, избрани отъ цѣганитѣ и чафутитѣ и единъ бавитъ расилъ въ Търново, а днесъ случаенъ управителъ, това нека ни извини писача на антрефилето. Какво искатъ отъ едни гости нѣколко шарлатани, които на концерта бѣха дошли пияни и заспали, като пуйки по столоветѣ, да имъ пѣятъ маджаркини, ако това искатъ да идатъ въ нѣкой шантанъ.

— Завчера видихме едно заявление до княза

на мира и спокоенъ нашия обектъ. Току виждъ, че отъ друго мѣсто го ужилили и той отъ злоба не може да се намѣри мѣсто. Пакъ погрѣжни, пакъ псувни и заканвания. И догдѣто тоя ядъ прѣмине, току виждъ писмо отъ консула: „дѣдо, я прати двѣ хиляди лева, защото ме мѣстятъ въ въ по голѣма столица, или си вземи дѣщерята“. Туй е за нетѣрпѣние. Единъ нахалникъ така да пише на дѣда си! Гдѣ се е чула и видѣла подобна дързостъ! Телеграфа занаса отрицателния отговоръ. Консулката е у дома си, а консула въ новата столица. Пакъ прѣговори. Но безъ 5000 лева нищо не става. Прѣговоритѣ сж свършени и брачнитѣ врѣзки разкжсани. Нови кандидата. Това трѣвожи и искаква изъ нетѣрпѣние нашия обектъ. Но отъ благитѣ рѣчи на компанионитѣ въ близосѣдната механа, тжгитѣ се разсѣйватъ.

Нова промѣна, новъ прѣвратъ въ управлението. Неочакванитѣ новини разсѣйватъ тжгитѣ и мѣстото имъ се заема отъ нови радости. Пакъ посрѣщания и испращания и нашия обектъ развѣва черното расо напѣдъ, държи рѣчи, въхвалява и печели благоволение прѣдъ голѣмцитѣ. Зеръ, и той е голѣмецъ. Тия посрѣщания ставахъ безъ смѣтка и нашия герой исчерпа всичкото си краснорѣчие. Отъ всякий му уметвенъ багажъ оста на само рѣчника на сквернословиата.

Въ това врѣме и приказкитѣ за: „*хани Ганке, шийни Пенке*“, всѣхъ нови радости въ ду-

съ което се укаватъ на всичкитѣ безакония, които днешното правителство е извършило отъ 18 Януарий до сега, Това заявление е покрито съ повече отъ 15,000 подписа само отъ Плъв. Окржъ и ще бѣде испратено на княза слѣдъ заврѣщанieto му, за свѣдѣние и види на какви лица е повѣрилъ сждбенитѣ на България, макаръ тѣхното минжло и вѣлчи апетитъ да му сж били извѣстни. Такива сжщо заявления били подписвани и въ другитѣ окржъи.

— Стоянъ Иотовъ отъ с. Агленъ подалъ до г-на Прокурора заявление, съ което се оплаквалъ отъ конний стражаръ при Луковитското окол. управленуе, за гдѣто послѣдний го билъ и арестувалъ, въ деня на избора на 25 Априлий въ с. Дърманци. Това заявление било прѣдадено на сжщия старши Ганю Ивановъ за сѣмание полицейско дознание. И какво излиза? Конний старший дохожда въ с. Агленъ и насила заставлява тѣжителя, вмѣсто дознание да подпише едно заявление, че се отказва отъ даденото до прокурора заявление. Слѣдъ подписването Г. Ивановъ съобщава на тѣжителя, че подписалъ заявление, съ което се отказва отъ тѣжбата си. Вслѣдствие тая измама потѣрпѣвшието лице се е оплакало на ново на г-на Прокурора при Плъв. Окр. Сждъ. Ще остане ли ненаказанъ Ганю Ивановъ, бѣдщето ще ни покаже. А това бѣдще е по близко, отколкото мнозина прѣдполагатъ.

— Знаете ли коя важна птица е днесъ кметъ въ с. Агленъ, Луковитска околия? Не върваме да имате, г-да читатели, едно по ясно и опрѣдѣлено понятие за високо нравственитѣ качества на тоя Радославовъ отъ три мѣсеца насамъ послѣдователъ, а по рано стамболистъ! Ето по главнитѣ му заслуги, за които ще си послужимъ съ факти, а не голословия:

По дѣло № 887/96 година отъ Плъв. Окр. Сждъ е подведенъ подъ углавно прѣслѣдование за фалифицирание на подписи, за да злоупотреби извѣстни сумми.

По дѣло № 1498/98 г. подсждимъ като злоупотѣбителъ на държавни сумми, за които е рѣзалъ квитанции отъ една стара квитанционна книга отъ 1885 година.

Подъ слѣдствие е за злоупотребление на 2324 лева държавни сумми. Дѣлото е заведено и въ скоро врѣме ще бѣде сжденъ. По тия злоупотѣбления личността Цвѣтко П. Узунски, настоящия кметъ на с. Агленъ, билъ по рано отстраненъ по исканieto на Прокурорството отъ длѣжността общински писаръ. На какви основания днесъ сжщата тая кална личностъ е кметъ? Ние обрѣщаме вниманието на г-на Прокурора върху това и го молимъ да провѣри истинността на нашитѣ твърдѣния.

— Получихме една дописка отъ с. Телишъ, въ която се описватъ нѣки мошенически дѣла на Д. Георгиевъ Циганчето. Въ единъ отъ слѣдущитѣ броеве на вѣстника си ще ѝ дадемъ мѣсто.

— Единъ отъ мѣстнитѣ сждебни пристави, явно агитиралъ прѣдъ лицата, които вземали обявления за публикуване срѣщу неискривнитѣ си длѣжници, да ги носѣли въ редакцията на в.

шата на нашия обектъ, защото въ това той виждаше унижението на новия си и опасенъ съперникъ. Тия повѣствования на маситѣ въ механата влѣхъ балѣмъ на старитѣ рани, които въ мигъ зарастохъ. Растича се нашия герой да събира свѣдѣния, ама никой нищо не му каза за полицата отъ 2000 лева и всичкитѣ тичания не доведохъ до желанный резултатъ.

Нови охкания, нови тухкания. Съперникътъ остана облѣченъ въ непроницаема броня. Ядѣтъ отъ тая несполука почнж да се излива върху главитѣ на пасомитѣ и ония, които не квартирувахъ въ лагера на нашия герой. „Като куче ще тѣ изсхвърля“ и пр. заканвания захванжж да се искаватъ и въ божественный храмъ, гдѣго по нѣкога нашия обектъ отиваше, не да славослави Бога, не да посрѣдничъ съ своитѣ молитви между Бога и чловѣцитѣ, не да проповѣдва моралъ и да сѣе словото Божие, а да излива своята злѣчь на неприятнитѣ нему лица. — Този е пѣтя по когото е вървялъ нашия герой. Пс него върви и днесъ. И идѣте, та кажете, че той не е достоенъ служителъ на църквата и не печели почитъ и уважение отъ чадата на сжщата. Напраздно бихте се ровили да намѣрите другъ подобенъ екземпляръ, за да ги прѣравните въ едно. Всичкитѣ ви усилия бихъ били безполезни, защото Господъ зние, какво прави и кому дава въ изобилие.

За сега толкова, за да не утѣчимъ читателитѣ си,

„Бдител“, ако искали поскоро да имъ бждатъ свършени дѣлата, иначе щѣли да чакатъ по 7—8 мѣсеца за изпълнение. Подобна низостъ и партизанщина не бѣхмѣ слушали и видѣли, обаче явяваме на тоя повилѣблъ човѣецъ да си налага парцалитѣ и остави своята партизанска злоба за по друго врѣме, ако не иска да се види обрауванъ въ всичката си мазерия. Сигуренъ ли е господству, че и слѣдъ 7—8 мѣсеца ще бжде приставъ въ Плъвенъ? Пуста нахалщина! За сега не явяваме името на тоя пощръблъблъ Господинъ, макаръ и да имаме свидѣтели, нъ за още една такава агитация не ще му останемъ длъжни.

— Разбойника **Петръ Дебралията**, който командуваше минжлата година една шайка отъ 11 души и при обискирането на когото се залови едно писмо до „Радославова“, съ което се оплакваше на шефа си, че билъ принуденъ да напусне България, защото Самоковската полиция го прѣслѣдвала (невинния да го съжали човѣкъ!) е назначенъ за надзирателъ по постройката на жѣлезнопѣхнитѣ линии съ 120 лева мѣсечна заплата. Какво по голѣмо доказателство отъ това, че всичкитѣ разбойници сж назначени на служба отъ днешнитѣ управници? Петръ Дебралиевъ е заловенъ, като разбойникъ, съ пушка въ ржка, слѣдъ като ограби съ четата си къщата на Петръ Арапеловъ въ с. Бѣлица, Ихтиманска околия, и днесъ, година слѣдъ това, е назначенъ на служба съ 120 лева мѣсечно. Идѣте, та кажете, че днешното ни правителство не било разбойническо, когато истинскитѣ разбойници се вадятъ отъ затворитѣ и се правятъ службани! Ако бѣше живъ Коци Ниневъ отъ с. Тодоричени, имотитѣ на когото продаде Н. Р. Кръстановъ, за да го оправдае, днесъ сигурно щѣше да бжде освободенъ отъ затвора и назначенъ по прѣпоржката на тукашнитѣ радослависти за нѣкой чиновникъ! И такива врѣмена бѣхмѣ живи да дочакаме!

— Министеръ Тончевъ—коконката, по случай прѣбыванието си въ Цариградъ измолилъ още единъ орденъ. Сега султанската милостъ била по голѣма—„Меджедие“ I степенъ. Сжщо и жена му която имала ауденция при дервишитѣ отъ „Св. София“, за усложливостъ къмъ послѣднитѣ, била награждена съ ордена „Шафекатъ“. Такава е наградата на измѣнницитѣ, които продаватъ интереситѣ на сънародницитѣ си. Днесъ, когато всички по събуденъ българи въ Македония, както в случая съ Попъ Спасъ и Никола Крадчевъ отъ Прилѣпъ, се испращатъ на заточение, а другитѣ затварятъ по тъмнитѣ влажни задани, нашитѣ управници за едни висулки оставятъ тия наши братя въ пълния произволъ на турцитѣ, които златото на сърби и гърци прави неумолими врагове на българщината. Сжко ще платите за тѣхъ прѣдъ съзнателния български народъ!

— И в. „Н. Отзивъ“ дойдо въ Плъвенъ да погризе царулитѣ на компанията Стояновъ, Върбеневъ и стане отгласъ на дервоветѣ на тукашнитѣ послѣдователи на стамболовщината, относително гарата.

Спорѣдъ велеумнитѣ редактори на „Н. Отзивъ“ гарата била вънъ отъ града три километра. Може на гледъ да е тѣй, нъ въ сжщностъ не е така. Гарата отстои вънъ отъ града само единъ километръ и 800 метра.

Колкото се отнася до мѣстото на гарата и причината да е вънъ отъ града не сж виновати нито компанията, нито другъ нѣкой отъ града. Мѣстото за гара бѣше проектирано при гераня, който отстои отъ гарата къмъ р. Витъ още на два километра далечъ. Съ голѣми и усилини ходатайства и дълги изучвания се постигна прѣместването на гарата на сегашното мѣсто, вмѣсто първото, което отстоеше на 4 к. м. вънъ отъ града. Построяването на гарата съ нищо не подигна цѣната на къщитѣ на Стояновъ и Върбеневъ, защото по тая улица не сж само тѣхнитѣ къщи, а и къщитѣ на толкова души граждани. Пъкъ кждѣто и да бѣше поставена гарата, пхтницитѣ щѣхъ да минаватъ отъ сжщия пхтъ. Ако гарата бѣше построена при гробищата, пхтницитѣ немѣ щѣхъ да минаватъ изъ най нечиститѣ улици? Пхтя на всичкитѣ щѣше да бжде пакъ тоя. Разликата тука е въ това, че нито градскитѣ ниви които С. Коларовъ свои, нито бостана на караивановъ иматъ тая цѣна, която тѣ щѣхъ да иматъ съ построяването на гарата при гробищата, или при Бейския байръ. И ние нѣмаше да имаме нищо, ако можеше това да стане, нъ когато то бѣше съпряжено съ разноски отъ стотини хиляди лева за смѣтка на града, които града нѣмаше отъ гдѣ

да вземе и расходва, тогава какво можеше да се направи? А пъкъ да се задѣлжи съ нѣколко стотинъ хиляди лева града, за да се повдигне цѣната на мѣстата на единъ Ст. Коларовъ или Цв. Караивановъ и това не може да се направи. Сега, когато интереситѣ на града сж въ тѣхния джобъ, нека го направятъ, и ние нѣма да имаме нищо противъ това.

— Желали бихмѣ да знаеме вѣрно ли е, че окр. управителъ прашалъ нѣкакво прѣдписание до общ. управление да изслѣдва нѣкакво анонимно писмо, адресирано до Т. Цвѣтковъ отъ нѣкой гражданинъ, гдѣто сж съобщавало, че еврейтѣ, ужъ, крияли кръвъ въ касата на единъ мѣстенъ търговецъ еврейнъ и общ. управление правило ли е разглеждане за това, виканъ ли е Соломонъ Аврамовъ, Менахемъ Герохимовъ и др. и какъ сж е потулила работата. Ние знаеме, че тѣзи работи сж скрени отъ стамболовщината, съ цѣлъ да ударятъ нѣщо, нѣкой **сакънтъ** за гладно врѣме. Ние имаме основание да вѣрваме въ тѣзи новини, защото, ако управителя е съгледалъ нѣщо пристѣжно, не е общ. управление, което трѣбва да бърка въ каситѣ на търговцитѣ, а прокурора и слѣдователя или трѣбва да вѣрваме, че и окр. управителъ си разбира отъ работата, колкото онова живоотно отъ чупмяната вода. Ще расчепкаме тази шапарма и ще видиме ние ли или стамболиститѣ гонятъ еврейтѣ и защо и за какви облаги

— Петровъ съ кривия носъ е издалъ вѣстника си „Новъ Отзивъ“ въ Плъвенъ. Добрѣ. Въ пхтнитѣ си бѣлѣжки, това кривоносие, видѣлъ при с. Телишъ, влашко маджарски костюмъ! Чудакъ. Въ Телишъ живѣятъ, балканджии и македонци, а ния познаваме и хората и носията и никого не сме видѣли съ такъвъ костюмъ, отъ гдѣ прочие Г. Петровъ или Шантовъ е видѣлъ такова чудо, не знаемъ, нека ни се обясни.

— Бившия сжд. приставъ Ив. Чантовъ, за когото „Бдителъ“ се застѣпваше толкова, сега научаваме, се билъ намѣренъ и скоро ще се доведе, за да го видятъ. Укава се, че и неговия кошмъ не билъ чистъ. Ще видиме послѣ, какъ стои работата.

— Нашитѣ стамболисти много сж упуйчени, защото отъ избранитѣ сж повече радослависти отъ турко врѣме. Ние се радваме заедно съ Г. Иовчо Топаловъ и Хесанчиевъ, че този пхтъ поне удари добро текме на Г. Василиаки. Ххрѣ—мхрѣ.

— Въ Луковитѣ, за училищни настоятели сж избрани нашитѣ съпартизани Г. г. Ив. Балгаджиевъ Нар. Прѣдставителъ и Петръ Йотовъ. Стамболиститѣ имали само 7 гласа. Обича ги народа, като лѣща на великденъ.

— На 17 т. м. на 10 1/2 часѣтъ прѣдаде Богу духъ Евдокия Д. Попова, учителка при Плъвен. основни училища. Покойната е родомъ отъ градъ Плъвенъ, свършила е Старо-Загорската Дѣвическа Гимназия и отъ двѣ години насамъ учителствува въ града си. Неумолимата сждба прѣсечи днитѣ на живота ѝ, и тя на двадесетъ годишна възраст, слѣдъ десетдневно болѣдувание отъ тифосъ, прѣдаде Богу духъ, като остави потопени въ неутѣшима скърбъ родители, роднини, приятелки приятели и колеги. Погребението ѝ се извърши на 18 т. м. по 11 часѣтъ прѣдъ обѣдъ при стичението на много граждани, които, заедно съ родителитѣ ѝ, оплакахъ нейната прѣждевѣрна смъртъ. Покойната се отличаваше съ примѣрното си поведѣние, както въ училището, така и въ обществото. Вѣчна ѝ память!

— Почерпнатитѣ ни свѣдения отъ единъ учителъ, кандидатъ за уволнение, се оказахъ невѣрни, относително учителя М. Папазовъ. Установява се, че М. Папазовъ, не е билъ делегатъ на социалиститѣ отъ г. Плъвенъ въ Габровския конгресъ, нито пъкъ присѣствалъ на конгреса.

Въ минжлия брой на вѣстника си, ако и да споменахме за него, това направихмѣ, за да покажемъ, че нито общинския кметъ, нито Окр. училищенъ свѣтъ, се е раководилъ отъ нѣкаква си справѣдливостъ при уволнението на другитѣ учители. И днесъ подрѣждаме, че нито единъ отъ уволненитѣ учители, или учителки, е заслужавалъ това, тѣй както всички сж показали добъръ успѣхъ, а така сжщо и тѣхния социализмъ ни най-малко не може да послужи като причина за уволнението имъ. И това е убѣждение. Ако се търпѣтъ учители явни партизани, само защото сж отъ „нашитѣ“, защо тогава да не се търпѣтъ и тия, които иматъ едно свое убѣждение, още повече, когато тѣ не

отиватъ до крайности, до каквито стигатъ често правителственнитѣ партизани учители. Че имъ учители, които заслужаватъ уволнение и не сж уволнени, защото сж отъ „нашитѣ“ и това не подлежи на съмнение. Въ единъ отъ слѣдущитѣ броеве ние ще укажемъ на имена и на недостатѣчното имъ образование и подготовка при всичко, че тѣ се именратъ подъ пълната защита и на кметъ и на управителъ. А това ще направимъ, за да лѣстнатъ още повече партизанскитѣ расчѣти за уволнението на изброенитѣ учители, на които още не е съобщено, че сж уволнени, нито пъкъ имъ е даденъ прѣписъ отъ постановлението на кметството, за да могатъ да го обжалватъ. Най голѣмото безаконие въ случая е, че уволненитѣ учители знайтъ по слухъ, че сж уволнени, обаче отъ нигдѣ не сж били увѣдомени. Какво показва това? „Мхтишъ ми, не мхтишъ водата, ще те извѣмъ“. Това значи да си радославистъ, или отъ сплотенитѣ, за да можешъ безнаказано да тхчипишъ законитѣ.

— Въ нѣмскитѣ вѣстници се срѣщатъ доста остри натяквания, че найий князь правилъ похлъпка прѣдъ Русското правителство за едно зближение, та по тоя начинъ да се изгладятъ грѣшкитѣ, които стори на България, като повѣри правлението на страната ни на едно разбойническо правителство, което продаде България на нѣколко нѣмско—еврейски банки. Като плодъ на тия прѣговори е идванието и на полковника Яначинъ отъ руский генераленъ штабъ въ България да прѣгледва нашата войска. Спорѣдъ сжщитѣ вѣстници обучението на българската войска ще се извършва за въ бждѣще, както и на руската.

— Отъ редакцията. Получаваме писма да прашаме вѣстника, а пари, тая вѣра, Обаждаме на желающитѣ, че безъ пари, печатара недоволява четение гласѣтъ.

— Питатъ ни да явимъ, вѣрно ли е, че кметството било похарчило 3000 лева по идвание на княза, сжщо и 1000 л. по Соф. гости, които сж идвали завчера на 6 т. м. Думата има нашето благословно кметство.

— **Пенчо Димитровъ** ж. отъ г. Плъвенъ, опълченецъ отъ 4 дружина, желае да даде синѣтъ си Давидъ на 12 години, ученикъ съ отлично свидѣтелство, да слугува въ нѣкой добра къща съ условие да го хранятъ, облачатъ, и прашатъ въ училище. Ще бжде крайно признателенъ на този благодѣтель, който го прибере.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЖДЕВНИТѢ ПРИСТАВИ.

№ 10401

Извѣстявамъ че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикувание настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще продавамъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ г. Плъвенъ слѣдующия недвижимъ имотъ а именно:

1) Едно мѣсто вхщно въ г. Плъвенъ I кварталъ оцѣнено за 40 лева.

2) Лозе въ района на г. Плъвенъ „Буденъ Долъ“ отъ 2 декара оцѣнено за 20 лева,

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Велика Нечова Данчовица отъ г. Плъвенъ не е заложенъ продава се по висканието на Ганчо Колювъ отъ г. Плъвенъ за 78 лева и др. лихвитѣ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 556 на Плъвенския Окол. Мир. Сждия.

Надаванието ще почне отъ първоначалната цѣна. Разглежданието книжата и надаванието може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми.

г. Плъвенъ 18 Августъ 1899 год.

Дѣло № 495/99 год.

1—2

Сждебенъ Приставъ: Алексиевъ.

№ 9756

Извѣстявамъ че 31. день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикувание настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ г. Плъвенъ слѣдующия недвижимъ имотъ а именно:

1) Една втора частъ отъ единъ хамбаръ въ г. Плъвенъ съ дворъ 300 квадратни метра при съсед: Ненчо Палазовъ, Моно Арабаджията, Петко Лазаровъ и пхтъ. Построена отъ камъкъ, кирпичъ покритъ съ кирижди оцѣненъ съ двора за 250 лева отъ вискателя.

Горния имотъ принадлежи на Цанко Мачовъ отъ г. Плъвенъ има наложено и др. запрѣтени продаватъ се по висканието на Свѣщ. Антонъ М. Карапировъ отъ г. Плъвенъ за 120 лева лихвитѣ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 2124 на Плъвенский Градски Мир. Сждия.

Надаванието ще почне отъ първоначалната оцѣнка на горе.

Разглеждание книжата и надаванието може да става всѣки присѣственъ день въ канцеларията ми.

г. Плъвенъ, 3/VIII 1899 год.

Дѣло № 477/99 год.

1—2

Сждеб. Приставъ: Т. П. Алексиевъ

Скоро-печница на Димитровъ С-ѣ Игнатевъ — Плъвенъ